

Čtení na pokračování,
Část třicátá pátá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola XXIV/3 ... pokračování

Když se rozhlížel po překrásném ostrově, přiblížila se k Nektariovi skupina Aegiňanů v čele s jejich Bohabojným starostou.

„Vaše Eminence,“ volali na něho.

„Prosím, copak se děje?“ zeptal se Nektarios.

„Odpusťte prosím, že Vás takto obtěžujeme,“ řekl starosta. „Někteří z mých spoluostrovanů by Vás chtěli o něco požádat.“

Nektarios na ně přátelsky a otcovsky pohlédl. Zaregistroval, že to byli převážně muži středního věku až na několik mladých. Všichni byli chudí, protože nikdo z nich neměl zdobené oblečení.

„Všimli jsme si, že jste byl od Boha obdarován zvláštní mocí.“

„Prosím, to neříkejte,“ přerušil je Nektarios. „Věřím, že každý křesťan, který cítí laskavost našeho spasitele Ježíše a stejně tak se pokouší pomoci svým bližním, v duchu křesťanství, může obdržet tuto moc.“

„Já to nezpochybňuji,“ pokračoval malý a holohlavý mluvčí skupiny, „ale, skoro to vypadá, jako bychom byli pro naši neústupnost prokleti naším patronem, sv. Dionýsiem, kéž se nad námi smiluje. Už přes tři roky tady nepršelo a my cítíme, že jsme na konci. Ostrov už téměř úplně vyschl. Každým rokem jsme stále vyčerpanější a vyčerpanější. Náš ostrov umírá a chřadne. Co se dá dělat? Prosím, Vaše Eminence. Prosím, pomozte nám.“

Nektarios přijal to, co řekl, dobromyslně.

„Tak za prvé, mí drazí lidé, svatí jsou vysoko nad námi ve vítězné nebeské církvi, modlí se za nás před Božím trůnem. Nikoho neproklínají.“

„Žádáme Vás, abyste se za nás také modlil. Prosím, modlete se, protože víte jak, aby se Pán smiloval nad námi a naším ubohým ostrovem. Slyšeli jsme o znameních a zázracích, které jste učinil včera.“

„Zázraky, já? Mýlíte se. Neudělal jsem ani jedno znamení ani neučinil žádný zázrak. Pokud mluvíte o tom dítěti, potom musíte číst Písmo, abyste věděli, co se opravdu stalo. Kněz musí vždycky být, mí drazí přátelé, věrným služebníkem Pána, poslouchající a činící vůli Boží. V každém případě, bude-li Bůh chtít, měl bych se vrátit příští neděli. Přijedu, abychom mohli společně prosit Pána ve vaší katedrále a doufám, že vám dobrý Pán sešle mnoho deště.“

„Děkujeme, děkujeme, Vaše Eminence. Kéž jste dlouho živ. Necht' je požehnaný okamžik a hodina ... Šťastnou cestu.“

Nektarios svůj slib dodržel. Dobrý Bůh mu dal zdraví a možnost zopakovat si výlet na Aeginu. Skoro se do ostrova zamiloval a zjistil, že na něj stále myslí. Cítil ho téměř jako svoji vlast, která ho vábí ke svým břehům a kopcům.

Nedělení liturgie v chrámu Zesnutí Přesvaté Bohorodice, která sloužila jako katedrála, byla nezapomenutelná. Muži, ženy, děti i staří lidé, všichni se účastnili s vroucností. Nektarios je požádal, aby po propuštění, aby všichni poklekli a jednohlasně přečetli zvláštní modlitbu za déšť. Od srdce zpívali „Kyrie Eleison“ (Hospodi, pomiluj) a jejich srdce se vzájemně spojila.

Zhruba v poledne se Nektarios ještě jednou vypravil do starého města, aby se podíval na místo, kde stál klášter. Tentokrát spěchal, aby se stihl vrátit, protože loď odplouvala ve čtyři hodiny a obloha byla plná mraků.

Když se posadil do lodní kabiny, vyhlédl ven a zpozoroval, že se najednou velmi setmělo. Zahřmělo a blesk ozářil oblohu. Uhodil do stromu v lese a rozpůlil ho na dvě části. Pak bylo chvíli ticho a následoval přívalový proud deště.

„Sláva Bohu,“ zašeptal Nektarios. Moře bylo klidné, jak tomu vždycky bývalo, když pršelo prudce a náhle. Říkal si pro sebe, že to bylo poprvé v jeho životě, kdy viděl takový slejvák. Když lidé mluví o takové bouřce, většinou říkají, že se otevřely vodopády. „Ano, skutečně,“ přemýšlel Nektarios, „vodopády z nebe zůstaly otevřené.“

„Jak veliký jsi, ó Bože, jak podivuhodná jsou Tvá díla, žádná slova nedokážou vychválit Tvé divy.“

KAPITOLA XXV/3

Chrysanthi a Kateřina se konečně dočkaly své cesty na Aeginu. Před tím, než odjeli z Pirea, šli za Nektariem pro požehnání. Když tam dorazily, zařídily si před svojí cestou do Xantosu ubytování u jedněch lidí, které znaly. Na Xantosu pak pobývaly u vdovy Magdaleny.

Když se Nektarios vrátil do Pirea, zašel několikrát do ulice Philothei, aby se setkal s Theoklestem, novým athénským metropolitou. Hledal řádné schválení pro obnovu starého monastýru v Xantosu.

Jelikož znal břímě toho, jak důležité je metropolitovo rozhodnutí k převedení snu zbožných dívek v realitu, Nektarios se velmi modlil. Prosil, aby

se svatá Panna za tuto záležitost přimlouvala, a na kousek papíru zapsal následující chvalo zpěv k ní:

Požehnaná Matko, Bohorodice,
nebeskými chóry nejoslavovanější,
jsi kniha Bohem napsaná, píseň našich praotců
chloubo apoštolů a potěšení svatých předchůdců Božích¹.

Jednou pozdě večer v říjnu roku 1904, když zapisoval další poému, se ozvalo tiché zaklepaní na jeho dveře. Nektarios vstal, aby otevřel dveře a uviděl Costase Sakkopoulose.

„Co je, Costasi? Stalo se něco?“ zeptal se Nektarios s obavami.

„Ne, Vaše Eminence.“

„Co se tedy děje?“

„No, když mám říci pravdu, jsem znepokojen Vaším zdravím.“

„Proč, mé dítě?“

„Nemyslíte, že máte dost problémů s odpovědností za školu i laiky, za sloužení liturgií, za politiku, kterou jste musel vydržet, s ošklivostmi od personálu i studentů? Nyní jste zapojen do problémů, které se týkají kláštera na Aegině. Co se Vám stalo? Co ještě může Vaše zdraví vydržet? I školní doktor říká, že se blížíte stáří a že musíte ...“

„To je důvodem toho, že jsi vzhůru v těchto nočních hodinách a nemůžeš spát?“

„Omlouvám se, že Vás obtěžuji. Nevšiml jsem si, jak je pozdě. To proto, že mám strach ...“

„Poslouchej, Konstantine, mé dítě, naše svatá církev byla založena trojjediným Bohem, aby otevřela brány nebe a nabídla nám své svaté dary. Dnes však nemáme v oblibě velké teology, Bazila, Jana Zlatoústého a Řehoře, a proto čelí církev mnoha překážkám. Každý má schopnost dělat to, čeho je schopen, a já cítím, že pro mne je to pomoc umírajícímu monasticismu. Jsem velmi rozrušený úpadkem klášterů na Svaté hoře. Dnes jsem se vroucně modlil k Pánu, ‚Drahý Hospodine, jak víš ve své nezměrné moudrosti, chybí mi síla a moc zajistit nové monastýry jako duchovní centra pravoslaví. Nicméně osud ke mně nedávno přivedl několik zbožných panen, které musím vést. To je důvod, proč Ti nabízím malý, ale svatý konvent na Aegině. Ukaž mi prosím svoji vůli v tomto úsilí prostřednictvím rozhodnutí metropolit Theoklesta. Pokud bude jeho rozhodnutí kladné, budu v tom vidět Tvoje schválení. Pokud však na druhou stranu bude přede mne stavět překážky, budu předpokládat, že nejsi potěšen tímto pokorným úsilím. Proto Tě opět z celého srdce žádám, abys vzal do péče tyto chudé, nevinné ženy‘.“

„Vaše Eminence,“ přerušil ho Costas, „kolik budou potřebovat ty ženy peněz, aby mohly založit konvent?“

1 tj Jáchyma a Anny

„Nezabývej se takovými věcmi, Costasi. O to se postará Bůh, to znám z celého srdce z vlastní zkušenosti. Žádná opravdu duchovní práce není dosažena penězi a není závislá na lidských možnostech.“

„A co Vaše zdraví?“

„To bude také lepší. Pokud bude Hospodin chtít založit tento konvent, potom mi dá zdraví a cokoliv dalšího bude potřeba.“

„Ale jak zvládnete obojí, tady i tam?“

Nektarios se usmál, rozhodil ruce a popošel.

„Jak dlouho, Costasi, budu učit? Brzy půjdu do důchodu a potom se konečně stanu asketou, jímž jsem vždycky toužil být. Určitě si pamatuješ, že jsem Ti o tomto přání říkal již před čtyřmi roky.“

Costas se začervenal a přikývl. Jeho oči zvlhly: „A co bude se mnou, Vaše Eminence? Kde budu bez Vaší Svatosti? Budu ztracen, propustí mě od Rizarioských. A potom ...“

„Costasi, musíš pamatovat na to, že máš stále rodinu, a závazky, jak jsi mi sám mnohokrát říkal. Proč se nestaneš knězem, můj drahý chlapče?“

Po Nektariově návrhu následovala dlouhá pauza.

„Já ... já toho nejsem hoden, Vaše Eminence,“ začal říkat Costas. Cítím také, že je potřeba, abych tady byl pro svého starého, unaveného otce a pro zbytek rodiny ... kromě toho, váhám ze strachu, kam se v těchto dnech církev obrací.“

„Tvé starosti jsou neopodstatněné, jak jsme o tom již mnohokrát a dlouze diskutovali. Nicméně se pokusím změnit tvůj názor dnes večer, protože vidím, že tvůj kříž je v současnosti příliš těžký. Musíš se naučit, jak jsem Ti tolikrát říkal, že život a víra věřících křesťanů jsou v rukou Božích a nikoho jiného.“

Costas se zhluboka nadechl a povzdechl si.

„Mám pocit, že jsem stále na začátku svého křesťanského růstu, protože se chvílemi cítím zoufalý a plný strachu. Nemohu si pomoci, ale cítím se tak v této složité době, v níž žijeme.“

S otcovskou láskou vedl Nektarios Costase ke dveřím, protože už bylo opravdu pozdě. „Pomodli se své modlitby a zkus bez obav usnout. Já se zatím budu modlit k Pánu, aby Ti seslal pokojný spánek, aby ses mohl osvěžit a jako čerstvý mohl čelit novému dni. Pamatuj si, že život je takový, že každý den má své vlastní starosti.“